

DE EERSTE LIEFDE VAN MIJN LEVEN

De eerste liefde van mijn leven was mentaal. Hij heette Beesje en was geen mens maar een dier, wat van mij een mentale zoöfiel maakt, hoewel ik niet hou van hokjesdenken. Ik vind het moeilijk mensen in hokjes te plaatsen, vooral mezelf. Als ik dat probeer, beginnen de dingen die ik over mezelf denk te weten door elkaar te lopen, zodat het lijkt alsof ik een vreemdeling ben in mijn eigen lichaam. Beesje wist maar al te goed dat hij mentaal was. Van de schaduw die dat over zijn bestaan wierp was hij zich zijn leven lang bewust, evenals van het praktisch nut.

Zo meldde Beesje op een keer dat hij zwanger was. We waren op trekvakantie en het thuisfront berichtte dat Sems tante José een zoon had gekregen. Beesje mocht dergelijke voorvallen graag ter inspiratie gebruiken. Op mijn commentaar dat hij helemaal niet zwanger kon raken omdat hij mannelijk was, wierp hij tegen dat geslachtelijke beperkingen op hem niet van toepassing waren en hij technisch gesproken niet eens bevrucht hoefde te worden.

‘Sem,’ begon ik, maar Beesje viel me in de rede.

‘Je wilt gewoon niet dat ik drachtig ben, want dat tast je aan in je vrouwelijkheid.’ Dat was Beesje niet.

‘Kijk, zwangerschapsrui,’ zei hij, en toonde me trots de kale plekken rondom de tepels in zijn vachtje. Dat was Beesje des te meer.

Drie dagen later beviel Beesje van een dochter. Ik weet niet of drie dagen de feitelijke draagtijd van zijn soort was, want Beesje nam het nooit nauw met details. Draagtijd interesseerde hem niet, zijn soort evenmin. De afgeleverde foetus bleek levensvatbaar en dat was meteen het enige wat het mee had. Het was een foieilijk gemsje en het was scheel als een otter. Beesje moest er niets van hebben. Hij noemde het Schele Selma, maar zelfs de alliteratie kon het kind niet redden. Beesje vergat haar te voeden en te verschoneren. Toen we nog geen week na haar geboorte op een terras rakia dronken, zag ik dat hij haar wieg niet bij zich droeg. Ik vroeg hem waar hij de baby had gelaten.

'In de slaapzak in de tent,' zei Beesje. Zijn rechterooghoek trok een beetje, wat altijd gebeurde als Beesje zich betrappt voelde. Het was die dag dertig graden in de schaduw en bij thuiskomst op de camping bleek Schele Selma in de hitte te zijn bezweken. Beesje wierp een beteuterde blik op het lijkje, zei dat het zo beter was. Over de vraag of hij haar al dan niet bewust in de slaapzak had achtergelaten is hij nooit in detail getreden.

Denk niet dat ik schizofreen ben of tegen bomen praat. Voor alle duidelijkheid: Beesje is mentaal, niet denkbeeldig. Hij zit niet in mijn hoofd of zo. Hij zit in het hoofd van Sem, de tweede liefde van mijn leven.

Het is gemakkelijk te onderscheiden wanneer Sem Sem is en wanneer Beesje. Allereerst door zijn stem. Sem (gewoon menselijk) heeft een prettige stem om naar te luisteren, vol en zacht als abrikozen, maar die ook galmt vanwege een uitzonderlijk grote keelholte. Goed voor op het toneel, maar jammer omdat het ook het ophalen van zijn neus versterkt, of eetgeluiden, zelfs al probeert hij het volgens de etiquette. Beesjes stem is heser, maar kan zelfs het meest koude hart laten smelten. Beeld je iets in tussen Gollum uit *The Lord of the Rings* en Gizmo uit *Gremlins*, en je bent warm.

Sem heeft Paul Newman-blauwe ogen, waarvoor menig vrouw is gevallen en die het erg goed doen op de affiches voor zijn acts. Maar Beesje is geen act. Beesje is zo echt als jij en ik. De verandering in Sem is evident wanneer Beesje zijn plaats inneemt: zijn nekspieren verkrampen, zijn handen krommen zich tot klauwtjes en zijn ogen gaan wijd open en tonen veel wit. Het wit van nieuwsgierigheid. Van naïviteit. Of van onschuld. Beesje voelt slechts één emotie tegelijkertijd, want voor complexere verwickelingen is geen ruimte in zijn hoofd. Maar altijd als hij zijn omgeving beschouwt, lijkt dat doordrenkt van een ongeremde verwondering, alsof hij de wereld steeds weer voor de eerste keer ontdekt.

De reden dat ik me zo tot Beesje aangetrokken voel? Ik denk omdat hij het enige in het leven is wat ik kan doorgronden. Tot een bepaald moment zweef je in het rieten mandje van een luchtballon boven de chaos van het

leven, alles veilig overziend zonder er echt deel van uit te maken. Maar dan word je zonder aankondiging over de rand gekukeld en terwijl je gillend naar beneden stort, roepen papa, je decanen en je mentoren je na: 'En nu doe je het zelf!' De meesten slaan te pletter. Sommigen slaan hun vleugels uit en vliegen weg. Mijn grootste verlangen in het leven is om te kunnen begrijpen. Misschien wordt het dan makkelijker om te vliegen.

Zo begon het allemaal: met een keizersnede, omdat ik verkeerd om in de baarmoeder lag. Ik vermoed dat ik expres zo ben gaan liggen, maar dat herinner ik me niet meer. Het is een geruststellende gedachte dat ik niet in een zweterig tumult van persweeën door mijn moeders baarkanaal ter wereld ben gekomen, maar in de zachte handen van een knappe gynaecoloog. Ik verbeeld me dat hij knap was, maar dat weet ik niet. Hij was lomp, dat weet ik wel. De gynaecoloog sneed niet alleen door mijn moeders buikwand, vetlaag en baarmoeder heen, maar ook door het vlees boven mijn linkerheup. Ik heb er een litteken in de vorm van een vraagteken aan overgehouden. Mama kwam er minder goed van af: zij behoorde tot de 0,016 procent van de Nederlandse vrouwen die eind twintigste eeuw hun bevalling niet overleefden. Infectie; dood door complicaties, noemen ze het. Papa kreeg een bundeltje kleren mee naar huis, een condoleancekaart en een baby van acht pond, genaamd Sara.

Dit alles gebeurde op 29 februari 1988. De bijnaam die papa voor me verzon was Sara Schrikkel, geen punten voor originaliteit. Papa loopt mank doordat zijn linkerbeen korter is dan het rechter. Dit heeft hij naar eigen zeggen geërfd van zijn vader, mijn grootvader, die tijdens het uitzwaaien van de Canadezen na de bevrijding per abuis op een Duitse landmijn ging staan (papa noemt hem steevast Opa Hinkepoot). Toen ik jong was bestond papa's meest fundamentele bijdrage aan het welzijn van de maatschappij uit het kijken naar betaalzenders en het afnemen van grote hoeveelheden Euroshopper bier. Als ik 's middags uit de kleuterschool thuiskwam had hij zich opgesloten in zijn slaapkamer en hij kwam alleen achter de televisie vandaan

om een magnetronmaaltijd voor me op te warmen en me in bed te leggen, beide als het even kon tijdens de reclameblokken tussen zijn favoriete soaps.

We vierden mijn verjaardag voor het eerst in 1992: een kaasquiche met één kaarsje erop. Ik lustte geen kaasquiche, dus papa at alles op. Een jaar later was ik oud genoeg om te vragen op welke dag we mijn vijfde verjaardag zouden vieren.

‘Welke datum is het vandaag?’ vroeg papa.

‘28 Februari.’

‘En morgen?’

‘1 Maart.’

‘Sjustem. En op welke dag ben jij jarig?’

‘29 Februari. Maar...’

‘Precies. En op 29 februari vieren we jouw verjaardag. Geen dag eerder.’

‘Maar papa,’ fluisterde ik, mijn ogen neergeslagen. ‘Ik zou zo graag mijn vriendinnetjes willen uitnodigen.’

‘Hou je nou op met dat gezeur!’ viel hij uit. ‘Het begint zowat de spuigaten uit te lopen. Dat krijg je ervan als je een schrikkelkind bent.’

Zodra ik het geluid van de tv uit zijn slaapkamer hoorde komen, vroeg ik aan Meneer Gribbels wat een schrikkelkind was. Meneer Gribbels was de dwerg die achter de droogtrommel in het washok woonde omdat hij de schone lakens zo lekker vond ruiken, en die alleen ik kon zien. Meneer Gribbels speelde mandoline en droeg pleisters om zijn vingertjes omdat het instrument eigenlijk te groot voor hem was en zijn vingers vaak tussen de snaren klem kwamen te zitten.

‘Schrikkeldag is iets wonderbaarlijks,’ zei Meneer Gribbels, en zijn gezichtje klaarde op, voor zover iets wat op een gedroogde pruim leek kon opklaren. ‘Het is een dag die is bedacht om het Rad des Tijds niet in onbalans te laten lopen. Je bent een speciaal kind, Sara. In de grote symfonie van het leven dirigeert de schrikkeldag het evenwicht.’

Niet dat ik ooit iets begreep van wat Meneer Gribbels zei, maar ik vond

het heerlijk om naar hem te luisteren. Die avond onder de douche vroeg ik, terwijl papa me inzepte: 'Ben ik gemaakt voor het evenwicht?'

Papa keek grimmig naar het litteken boven mijn heup en snauwde: 'Soms krijg ik van jou ook een vraagteken op mijn reet.'

'Meneer Gribbels zegt dat ik speciaal ben.'

'Ja?' Hij zeepte me ruw in. 'Ik hoop maar dat Meneer Gribbels zijn kleine handjes weet thuis te houden, anders kom ik dat puntmutsje wel even over zijn oortjes heen trekken.'

Ik begreep vaak ook weinig van wat papa zei, maar voelde de ondertoon feilloos aan, en die stak me keer op keer. 'Zou mama...'

'Begin jij niet over mama!'

Hij smet het stuk zeep in de badkuip en beende de badkamer uit. Ik heb nooit geweten of papa mij de schuld gaf van mama's dood, maar we hebben nooit een woord over haar gerept. De volgende dag stond mama's zus Thérèse voor de deur. Ik zag haar maar een paar tellen voordat papa met een ruk de gordijnen sloot, maar ze was ongelooflijk mooi, met een gezicht dat glimlachte, zelfs al glimlachte het niet. Ze werd weggebonjourd met de mededeling dat zij en haar familie hier niets te zoeken hadden. Instinctief voelde ik dat de laatste lijn die mij met mama verbond hier werd doorgesneden. Ik kon wel vergeten ooit een glimp op te vangen van de vrouw die mama was geweest, maar tante Thérèse vergat mij niet. Elk jaar tegen eind februari stuurde ze een kaart, zo volgeschreven dat ze hem in een envelop moest doen om de postzegel erop te kunnen plakken. Die kaarten vond ik geweldig, ook al maakte papa alle informatie over mama met een dikke marker onleesbaar, evenals het postadres van tante Thérèse. Ze schreef dat het haar grootste wens was dat ik op een dag langs zou komen, dat ik altijd welkom was, dat ik nooit mocht vergeten te dromen. Ze ondertekende met 'liefs'. In haar woorden las ik een hunkerend verlangen om me bij papa weg te halen, me mee te nemen de wijde wereld in, naar een toekomst die voor anderen was bestemd.

Ik fantaseerde daar vaak over, maar dromen bleven dromen. Ik was Sara Schrikkel en putte vertrouwen uit de wetenschap dat mijn gemiddelde levensverwachting rond de tweeëntwintig verjaardagen ligt. Zo kon ik tenminste altijd jong blijven en dromen over een wereld waarin aromamachines papiergeld hun verslavende geur gaven en leesautomaten post sorteerden op belangrijkheid van inhoud, zodat uitnodigingen en liefdesbrieven altijd meteen aankwamen en rekeningen stiekem zoekraakten. Ik denk dat ik al die tijd al zat te wachten op iemand als Beesje.

Hoewel er een onweerlegbaar en haast openbare wederzijds begrip bestaat tussen Beesje en mij, is hij in al zijn eenvoud net zomin een typetje als een persoon van vlees en bloed. Beesje is een en al hart. Hij zocht liefde en vond die in mij. Zijn bestaan beschrijft zo'n perfecte baan om mijn persoon, dat Sem vermoedt dat Beesje genetisch is geconstrueerd om mij lief te hebben. Beesje is een van die zeldzame persoonlijkheden die ondanks de barricades die het leven opwerpt overal het goede in zien. Het lot van Schele Selma was alleen maar een combinatie van Beesjes naïviteit en Sems invloed over hem. Beesje heeft gevoelens en Sem heeft galgenhumor en het is Sems favoriete bezigheid dat eerste met het laatste te kwetsen.

Als gevolg hiervan, en van een pijnlijk verleden in een reizend circus waar hij tweemaal daags aan een ketting voor publiek moest dansen, is Beesje voortdurend bezig zijn eigen identiteit te benadrukken. Sem noch ik weet precies hoe hij eruitziet. Beesje laat dat open – mentaal – maar zoekt steeds bevestiging over bepaalde uiterlijke kenmerken: vier pootjes, een vachtje, klauwtjes. Hij houdt je bijvoorbeeld zijn arm voor om uitvoerig te laten zien – en te beschrijven, voor het geval je het niet ziet – hoe hij de klitjes uit zijn vachtje kamt. Als je ook maar een geintje maakt dat hij rode strepen over Sems huid trekt, maakt zijn natuurlijke sprankeling plaats voor onzekerheid en spint hij een cocon waar hij dagenlang in verblijft.

Hoe ver Sems invloed over Beesje zich uitstrekt wist ik niet, tot Sem op een avond zei dat het met Beesje gedaan was. We lagen naakt in bed en er

gleed een zweetdruppel over zijn wang, afkomstig uit zijn of mijn haar. Hij zei dat ik te veel aan Beesje hing, dat ik afhankelijk van hem werd. Dat het tijd voor me werd volwassen te worden. Ik zei dat hij niet zo stom moest doen en vroeg om Beesje, maar deze was nergens te bekennen. Toen ik beter keek zag ik dat de zweetdruppel een traan was. Ik raakte in paniek. De woordenwisseling die volgde eindigde ermee dat ik hem krachteloos met mijn vuisten bewerkte en dat hij me in zijn armen sloot. We huilden samen een tijdje, tot ik beseftte dat het Beesje was die me vasthield, zijn klauwtjes stevig in de huid van mijn rug vastgezet. Sem zei dat het maar spel was geweest.

Ik kon niets uitbrengen, wachtte tot hij sprak.

‘We doen het nu al zo lang,’ fluisterde hij ten slotte, geschokt door zijn eigen tranen. ‘Ik wilde me voorstellen hoe het zou zijn.’

‘Hoe wat zou zijn?’

‘Een wereld zonder Beesje,’ zei Sem.

Na die dag is Beesje nooit meer helemaal dezelfde geweest. Ik zei dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, dat we beiden hadden gezien wie van ons eigenlijk het diepst was geraakt. Beesje wist het... maar toch blijft hij op zijn hoede. Net als iedereen kent hij zijn angsten en zijn verlangens. Zijn grootste angst is dat Sem hem ‘doet’ – en kan ophouden hem te doen. Zijn grootste verlangen vertelde hij me eens tijdens een van onze gesprekken over welke soort Beesje nou precies is.

‘Het maakt me eigenlijk niet uit wat ik ben,’ zei Beesje en hij haalde berustend zijn schouders op. ‘Maar als ik er ooit achter kom, hoop ik dat ik een eigen lichaam heb dat niet mentaal is, en dat ik daarmee kan vliegen, zodat ik weet hoe vlinders voelen.’

En dan is het nu tijd om het verhaal te beginnen. Er kwam een moment dat Beesje me opnieuw op deze woorden zou wijzen, en ik doodde de man die een bedreiging was voor onze dromen. Ik schoot hem door het hoofd. Sem had me Beesje en dus mijn geluk op dat moment al afgenomen. Of ik dat terugwon, daar gaat dit verhaal over.

Beesje was eerst, daarna Sem. Ik ontmoette hen in de zomer van 2006.

In die tijd was ik uitvoerend dromer, kunstschilder-in-wording, banketbakster, levend standbeeld, ex-exaministe (geslaagd), aspirant-filosofe, amateurhelderziende, enthousiast passief vegetariër, lid van het Wereld Natuur Fonds en de universiteitsbibliotheek, en abonnee van een obscuur maandelijks blaadje dat *Tand om tand, het Beloofde Land* heette en waarvan ik eigenlijk niet wist hoe ik aan het lidmaatschap was gekomen. Ik werkte voltijd aan de lopende band in een taartenfabriek. Ik had mijn gymnasium gehaald en spaarde nu om te kunnen studeren. Psychologie. Maar ik wilde ook iets met mijn verbeelding doen. Iets creatiefs. Misschien kon ik wel dichten, of grote dingen bedenken. Sara Schrikkel, de Grote Denker van de 21^e eeuw. Ik moest wel een andere bijnaam verzinnen. En ik zou niet peinzend in de leegte staren, zoals je Descartes, Spinoza en Kant altijd op olieverfschilderijen ziet, maar ik zou dynamisch zijn, ideeën hebben. Ik wilde mijn eureka.

Maar voor het zover was, moest ik geld bij elkaar sparen. Een goed standbeeld op de juiste locatie kan op een zaterdag zeker honderdvijftig euro verdienen, en het gaf me de kans om urenlang ongestoord mensen te bestuderen.

Die ochtend stond ik al vroeg op de Dam voor het Nationaal Monument, een harlekijn van groen brons met mijn indrukwekkende hoed, geruite pak en *batocchio* onder de riem. Ik voel me goed in groen, want groen is een goede kleur. Geel niet. Er zijn goede en slechte kleuren, net zoals er goede en slechte letters zijn. Blauw is een slechte kleur, maar niet zo erg als geel. Rood, roze en oranje zijn goed, en groen is extreem goed. Paars en bruin zijn neutraal, evenals wit, maar witte letters bestaan niet.

Heel lang heb ik nagedacht waarom ik kleuren met letters en woorden associeer. Een paar jaar geleden ontdekte ik het. In een vlaag van nostalgie was ik aan het rommelen in een krat in de gangkast, tussen speelgoed en

oude voorwerpen. In een tupperwarebakje vond ik een verzameling magneetletters. Een vloedgolf van herinneringen spoelde over me heen, en even stond de tijd stil. Ik moet vier zijn geweest, verrukt over de mogelijkheden die de taal mij bood. Elke letter had zijn eigen kleur. De A en de E waren rood. De S en de T groen. De B en de R waren oranje, de F en de J roze, de L en de P blauw en de M en de N geel.

Zoals ieder kind begon ik met mijn eigen naam: SARA. Groen-rood: dat voelde goed. Daarna deed ik PAPA (blauw-rood), wat dubbel was omdat hij nooit naar me luisterde, en MAMA (geel-rood), wat extreem dubbel was, want zij was dood. Zo kregen de letters en kleuren systematisch hun emoties mee. Nu is het makkelijk te verklaren waarom TOFFEES zo lekker zijn (twee keer groen!) en waarom NIEUWS overwegend slecht is (er zit groen in, maar de beginletter weegt zwaarder). Als ik mensen leer kennen weet ik meteen of ik me tot ze aangetrokken voel of niet. BEESJE spreekt voor zich, en SEM is ook goed, hoewel de M een risico geeft.

(Het wordt ingewikkeld als je bedenkt dat ROOD geen rode, GEEL geen gele en zelfs GROEN geen groene letters heeft. En toch denk ik aan de kleur groen als ik GROEN lees en is het een extreem goed woord. Als ik hier te lang over nadenk raak ik in onbalans, dus dat doe ik niet.)

Ik stak mijn hand op naar Musammi, de Iraanse dandy met zijn fluwelen jasje en koffertje vol geloofsboeken en wondermiddeltjes, die op zijn vaste plek voor Madame Tussauds stond. Musammi was van goud. We hadden eens een wedstrijd gedaan wie het langst in dezelfde houding kon blijven staan. De wedstrijd bleef onbeslist. Toen we vroeg in de avond naar huis moesten waren we beiden stijf als een plank en hadden we nauwelijks geld opgehaald, omdat ze dachten dat we echt waren.

Musammi bracht me poffertjes, en terwijl we aten, vertelde hij in gebrekkig Engels dat hij ernaar verlangde op een dag in goud te veranderen en voor eeuwig een standbeeld te zijn. Ik wilde hem zeggen dat er ergens iemand bestond die hem mooi vond, die hem 's avonds laat zou bellen en zeggen

dat ze van hem hield, zodat hij zich niet langer in goud hoefde te hullen en de wereld zijn masker te tonen. Maar ik kon het niet. De woorden bleven als een brok steen in mijn keel steken. Mussami zei dat hij nooit in goud zou veranderen. Als verandering al kwam, was het plotseling en wreed, nooit op de manier die je voor ogen stond.

Musammi en ik denken heel anders over de wereld, maar ik vind het goed om te weten hoe anderen denken. Als ik poffertjes ruik, denk ik aan hem.

Die dag was er veel wat mijn verbazing wekte. Op de trap van het monument stalde de verkoper van gevlochten armbandjes zijn lunchpakket uit. De duiven probeerden het olijfbrood weg te pikken. Uit Krasnapolski kwam een rijke, belegen vrouw die stuntelde met de tassen van haar echtgenoot. Ik stak mijn tong uit naar een klein meisje, dat aan de arm van haar vader werd voortgetrokken. Ze lachte en probeerde zijn aandacht te trekken, maar de vader had meer oog voor de borsten van een passerende studente in een rolstoel. Ik weet zeker dat de geur van de stad aan al deze mensen voorbijging, maar ik rook hem, zoals altijd, omdat die geur van mij was. Heb je wel eens met je neus vlak boven het asfalt gehangen? De eerste keer dat ik het deed was omdat papa's knie me ervan weerhield omhoog te komen, maar daarna ben ik het vaker gaan doen. Ik was in staat om elk facet ervan te onderscheiden: de regen van gisteravond, de damp van de grachten, de koffie, de geventileerde warmte bij de ingang van de Bijenkorf, en de zilte vislucht omdat de vrouw van de viskar oesters openmaakte.

Ik stelde me voor hoe de haringen en palingen die daar vet en met opengesneden buik in bakken lagen een paar dagen eerder nog in hun vissenuiversum zwommen, volslagen onbewust van de wereld boven water. Terwijl ik roerloos op mijn sokkel stond zag ik vanuit mijn ooghoeken een bijna onzichtbare lijn voor de neus van de armbandjesverkoper uit de lucht komen, met daaraan een stuk versgebakken olijfbrood. Zonder aarzelen hapte hij ernaar en werd met een ruk omhooggetrokken, zodat al zijn koopwaar over de treden voor het monument rolde. Ik zag nog hoe de haak zijn wang

tot een grijns openreet, toen steeg hij op. Niemand zag hem verdwijnen, behalve ik.

En ik was een en al bonkend hart. Ik had geen oog meer voor de groep Japanners die mij op beweging probeerden te betrappen. Om mezelf ervan te vergewissen dat het een hallucinatie was geweest, knipperde ik met mijn ogen, maar de trap van het monument was leeg. Het was echt gebeurd en dat vermoeden werd even later bevestigd toen de ingewanden van de gefileerde armbandjesverkoper met een warme plens op het plaveisel spleetten.

Plotseling zag het luchtruim boven de Dam zwartgeweven van vislijnen. Ze kwamen als vliegertouwen uit het wolkendek, met aan het uiteinde geen belletjes maar kromgebogen vishaken. Ieder kreeg zijn eigen aas. De rijke vrouw met de tassen hapte met een kalkoenachtige beweging naar een stuk knoflookworst. De studente in de rolstoel watertandde van een plak roombotercake. De Japanners wierpen zich als een kudde wilde dieren op een moot rauwe zalm. En overal stegen de mensen op, bungelend aan hun haak en gedwongen omhoog te kijken naar de wolken, waar ze achter elkaar in verdwenen.

Niet veel later begon het te regenen, een scharlaken regen, als een bloedend hart op Valentijnsdag.

Toen ik opkeek hing er een grote, rode appel voor me in de lucht. Ik zag de dunne vislijn waaraan hij was neergelaten en die wegvoerde uit mijn universum. Toch was ik niet bang, niet echt, tenzij ik zo verdoofd was dat ik geen angst voelde. De verlokking van de glimmende vrucht had me zo in zijn greep dat ik geen seconde twijfelde voor ik erin hapte en het frisse, zoetzure sap over mijn kin stroomde. De appel spatte uit elkaar en er vloog een zwarte vlinder uit op, die de vrucht als cocon had gebruikt. Tegelijk voelde ik de haak straktrekken. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en zette me schrap. Met een ruk werd ik omhooggetrokken, maar voordat ik uit mijn vissenuniversum was binnengehaald opende ik mijn ogen en zag ik dat dit allemaal niet gebeurde.

Alleen de zwarte vlinder bleek echt. Hij fladderde nieuwsgierig om me heen en vloog weg in de menigte.

En daar was Beesje.

De jongen was casual maar smaakvol gekleed, een dun jack over zijn arm gevouwen en een papieren zak van Bagels & Beans in zijn hand. Maar van de jongen in hem ontbrak elk spoor. Het was Beesje.

‘Wa’s da nou!’ zei hij. Een constatering, geen vraag. Hij zei het op dezelfde enthousiaste toon waarmee hij zich later zou voorstellen: ‘Ik ben Beesje.’ Had ik al gezegd dat er in Beesjes universum maar ruimte is voor één emotie tegelijk? Zoals hij daar voor me stond, koppie scheef, klauwtjes geheven, was hij een en al verwondering. Temidden van een miljoen mensen zag hij mij.

Een beetje van mijn stuk door wat ik had ervaren, hervond ik mijn evenwicht. Ik trok mijn batocchio en richtte die op hem, voor ik weer bevroor. Beesje kraaide van plezier. Ik daagde hem uit met mijn repertoire aan gezichtsuitdrukkingen en mime, en hij imiteerde instinctief elke pose. Zo improviseerden we een spontane commedia dell’arte die uren leek te duren. Ik was zijn Harlekijn en hij was mijn Colombina. We hadden alleen maar oog voor elkaar. Tegen de tijd dat ik wakker werd uit mijn roes hadden we een klein publiek verzameld.

Het is onmogelijk te beschrijven wat er door me heen ging. Daar, op dat moment, veranderde alles. Misschien was Beesje het eerste wezen op aarde dat mij echt zag. Ik heb altijd verhuld dat ik ook breekbaar ben, dat ik ook verlang en dat er ook hartstocht door mijn aderen vloeit, omdat ik bang was dat ik met de eerste aan wie ik dat toonde voor eeuwig verbonden zou zijn. Beesje raakte iets in me, die middag. Hij brak daarmee feilloos door dat schild heen. Beesje toonde me zijn hart. Dat had al die tijd liggen sluimeren, gevangen tussen de ribben en spieren in Sems borstkas. Van het ene op het andere moment had het zich een weg naar buiten gescheurd.

En even zo plotseling verdween het weer.

‘Nu moet ik gaan,’ deelde Beesje mee, en weg was hij. Geamuseerde om-